

עפ"א (תל-אביב-יפו) 61327-12-12 - אייל אבולפיה נ' עיריית תל-אביב

עפ"א (תל-אביב-יפו) 61327-12-12 - אייל אבולפיה נ' עיריית תל-אביב-יפו

עפ"א (תל-אביב-יפו) 61327-12-12

אייל אבולפיה

בעצמו

נגד

עיריית תל-אביב

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[20.02.2013]

כב' השופטת אביגיל כהן

עו"ד נעמה בנצקי ועו"ד אתי לוי

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב יפו (כב' השופט אשר גולדין) מיום 15/11/12 ולפיו הורשע המערער בגין החניית רכבו במקום בו החנייה אסורה על פי תמרור של אין עצירה, עבירה לפי סעיף 6 (א) (2) לחוק העזר לתל אביב יפו (העמדת הרכב וחנייתו) התשמ"ד - 1983 (להלן: "חוק העזר"). הושת על המערער קנס בסך 400 ₪.
2. ביום 7/7/11 נרשם לרכבו של המערער דו"ח על סך 250 ₪ בגין החניית הרכב במקום שבו יש תמרור "אין עצירה" ליד בית מספר 19 ברחוב אבן גבירול בתל אביב.
3. הפקח אשר רשם את הדו"ח כתב הערות: חניה בניגוד לתמרור, וכן "הנהג נסע מבלי לקחת את הדו"ח".
4. המערער - הנאשם טען בבית משפט קמא, כי נתקף בהתקף אסטמה ועל כן עצר במקום כדי להיעזר במשאף ולקנות בקבוק מים. הפעיל "אורות מצוקה", ולא היתה לו ברירה אלא לעצור כדי לא לסכן את עצמו ואת הסובבים אותו.
5. הפקח העיד בבית משפט, כי הבחין ברכב כשהוא עם שני גלגלים על המדרכה ומהווה הפרעה לתנועה, הוא ערך את הדו"ח. במהלך הרישום הנהג הבחין בכך ונסע מהמקום. הוא העיד, כי לא נפגש עם הנהג. לא דיבר איתו ואין זה נכון לאמר, כי לא איפשר לנהג לומר את דבריו. הוא העיד בחקירתו הנגדית, כי אם אכן הנהג היה במצוקה, הוא היה צריך לגשת אליו ולהסביר לו את המצוקה ואם היה רואה שלנהג היה התקף אסטמה הוא לא היה רושם לו דו"ח.

5. המאשימה הגישה לבית משפט קמא שני מכתבים שכתב הנאשם לעירייה - ת/2, ת/3. במכתב ת/2 שנכתב לאגף החניה ביום 14/8/11 כותב המערער, כי הוא קיבל בהפתעה את הודעת הקנס "ואין לי כל ידיעה או מושג קלוש על דו"ח זה". ביקש לקבל את צילום הרכב בשעת העבירה הנטענת. המכתב ת/3 הוא מיום 26/9/11 ונכתב במענה לתשובה שקיבל למכתבו הקודם. במכתב כתב, כי ניתן לראות מהתמונה, כי ברכב היה "וינקר מהבהב בצד שמאל" ולא ניתן לראות, אם גם הוינקר הימני מהבהב - שאז מדובר באורות מצוקה היכולים להעיד על מצוקת הנהג. הוא לא כתב, ולו ברמז, כי באותו יום היה לו התקף אסטמה ועל כן נאלץ לעצור את רכבו באותו מקום. (רק מספר חודשים לאחר מכן העלה את טענתו במסמך נ/2).
6. בית משפט קמא קבע, כי הוכח שהמערער חנה במקום שבו היה אסור לחנות בו. המערער לא הוכיח את מצבו הרפואי במועד הרלוונטי למתן הדו"ח ולפיכך הרשיע אותו.
7. המערער טוען בערעור, כי ראיות התביעה התבססו למעשה על עדות יחידה של הפקח. הפקח לא טרח לברר עם המערער לגבי סיבת העצירה ולא פנה למערער גם בבקשה להזיז את רכבו. טוען, כי במצב של התקף אסטמה, קמה לו הגנת "צורך" ואין זה ריאלי לדרוש ממנו להביא אישור רפואי עפ"י פקודת הראיות ועוד.
8. דין הערעור להידחות. לא מדובר בעדות יחידה שנועדה לאמת את עובדות כתב האישום. הרי הנאשם הודה כי החנה רכבו במקום ובשעה שנטענו וזאת במקום שאסור לעצירה. כל שטען הוא, כי מצבו הרפואי גרם לו לחנות במקום. בית משפט קמא שמע את עדויות הצדדים, והדגיש, כי במכתבים ת/2, ת/3 ששלח המערער - הנאשם לעירייה, לא נאמר דבר לגבי התקף אסטמה שהיה לו באותה עת. עוד צוין, כי מסמך רפואי שצירף הנאשם (נ/1) הוא מסמך שאין ליתן לו כל משקל ראיתי במקרה דנן. הוא אינו ערוך עפ"י פקודת הראיות וגם אין בו התייחסות למצב הרפואי ביום האירוע. כאשר מוכחות כל עובדות כתב האישום והנאשם סבור, כי קיימת לו טענת הגנה, עליו להוכיח את הגנתו. הוא אינו יכול להוכיח הגנתו עפ"י מסמך שאינו ערוך עפ"י פקודת הראיות ולא הוכיח את חמשת התנאים המצטברים שנקבעו בסעיף 34 (י"א) לחוק העונשין.

סעיף 34 י"א לחוק העונשין קובע 5 תנאים מצטברים לצורך הוכחת הגנת "צורך":

- לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה:
 - שהיה דרוש באופן מיידי,
 - להצלת חייו, חירותו, גופו או רכושו, שלו או של זולתו,
 - מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה,
 - הנובעת ממצב דברים נתון בשעת המעשה,
 - ולא היתה לו דרך אחרת אלא לעשותו.
- בית משפט קמא ציין, ובצדק, כי לא הוכח שבאותו מועד היה צורך מיידי ודחוף לחנות דווקא באותו מקום. לא מצאתי כי נפלה טעות בהכרעת הדין או בגזר הדין, המצריכים התערבות ערכאת ערעור. עובדות כתב האישום הוכחו. הגנת "צורך" לא הוכחה, וכפועל יוצר מכך, צדק כב' השופט קמא כאשר הרשיע את המערער בעבירה שיוחסה לו והשית עליו קנס.
9. לסיכום:
- א) לאור האמור לעיל, דין הערעור להידחות.
- ב) המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.
- ניתן היום, י' אדר תשע"ג, 20 פברואר 2013, בהעדר הצדדים.